

zána pohledávka, příslušející povinné straně proti žalovanému. Tím bylo zabavená pohledávka odňata disposici moci povinné strany a všechna práva, pokud směřovala k vydobytí zabavené pohledávky až do výše vymáhané částky, přešla dnem pravoplatného zabavení a příkázání na žalobce, který podle § 308 ex. ř. byl zejména oprávněn, pohledávku v zastoupení povinné strany zažalovati. Naproti tomu zůstal příkázáním pohledávky závazek žalovaného poddlužníka nedotčený, jenže žalovaný od té doby mohl s účinkem platiti jen vymáhajícímu věřiteli, nikoliv již povinnému. Důsledkem toho jde i ve sporu o žalobě vymáhajícího věřitele podle § 308 ex. ř. jen o právní poměr mezi poddlužníkem a povinným, nikoli o právní poměr mezi povinným a vymáhajícím věřitelem. Žalovaný může sice proti žalobci uplatniti všechny námitky, které mu přísluší proti povinnému jako jeho věřiteli z doby před pravoplatně povoleným zabavením, nemůže však proti němu vystoupiti s námitkami, které by snad příslušely povinnému z jeho vlastního právního poměru k vymáhajícímu věřiteli, jelikož by takto nehájil vlastní zájmy, nýbrž jen zájmy povinného, k čemuž podle zákona není oprávněn. Zejména nemůže žalovaný poddlužník, když sám celou přikázanou částku vymáhajícímu věřiteli ještě nezaplatil a když žalobce nepožaduje více, než jest podle příkazního usnesení oprávněn požadovati, namítnouti, že pohledávka žalobcova proti povinnému byla již jiným způsobem uspokojena a že se mu tudíž pro další žalobou domáhanou částku nedostává exekučního titulu, ježto tyto námitky se dotýkají jen závazku povinného, nikoliv závazku poddlužníka a je proto věcí povinného, nikoliv poddlužníka, uplatniti tyto okolnosti vhodným způsobem proti vymáhajícímu věřiteli.

Čís. 14035.

Ustanovení zákona ze dne 28. prosince 1932, čís. 204 sb. z. a n., o úsporných opatřeních personálních, vztahují se i na okresního cestáře. Lhostejno, že jeho služební příjmy nedosahovaly míry služebních příjmů státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, Rv I 1896/34.)

Žalobce byl cestářem u žalovaného okresu, jenž srážel žalobci z platu 5% a 3% podle zákona ze dne 28. prosince 1932, čís. 204 sb. z. a n. Žaloba, by žalovaný okres byl uznán povinným zaplatiti žalobci to, co mu strhl z platu, a by bylo uznáno právem, že na pracovní poměr mezi žalobcem a žalovanou stranou nevztahuje se zákon ze dne 28. prosince 1932 čís. 204 sb. z. a n., že srážky 5% a 3% ročního platu 9.100 Kč podle §§ 4, 10 a 23 tohoto zákona jsou proti žalobci nepřipustné a že žalovaný jest povinen to uznati, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Rozhodnutí o žalobním nároku závisí na tom, zda se ustanovení zákona ze dne 28. prosince 1932 čís. 204 sb. z. a n. o úsporných opatřeních personálních vztahují i na žalobce jako okresního cestáře, zaměstnaného ve službách žalovaného okresu. V prvním odstavci § 23 zákona se praví, že ustanovení tohoto zákona platí obdobně pro zaměstnance veřejnoprávních korporací a ústavů uvedených v § 212 odst. (1) platového zákona (čís. 103/1926 sb. z. a n.). Poukaz na § 212 odst. (1) platového zákona se vztahuje, jak plyne jasně ze slova »uvedených«, jen na vytčení veřejnoprávních korporací a ústavů, nikoliv na vytčení jednotlivých skupin jejich zaměstnanců, takže záleží jen na tom, zda žalovaný okres jest veřejnoprávní korporací uvedenou v § 212 odst. (1) plat. zákona a zda žalobce jest jeho zaměstnancem. V § 212 odst. (1) plat. zákona se mluví o zaměstnancích veřejnoprávních korporací a ústavů, na něž se vztahuje § 19 zákona čís. 394/1922 sb. z. a n., a jest proto podle § 19 tohoto zákona posouditi, které veřejnoprávní korporace a ústavy má na mysli ustanovení § 212 odst. (1) platového zákona. V § 19 zákona čís. 394/1922 sb. z. a n. jsou mezi jiným výslovně uvedeny také okresy, takže nelze pochybovati o tom, že veřejnoprávními korporacemi ve smyslu § 212 odst. (1) zákona a důsledně i ve smyslu § 23 zákona čís. 204/1932 sb. z. a n. jest rozuměti též okresy. I z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona o úsporných opatřeních personálních — tisk posl. sněmovny 2099 (str. 19), jest zřejmé, že se v § 23 rozumí veřejnoprávními korporacemi také okresy. Že tomu tak jest, vyplývá i z úvahy, že okresy, které jsou podle § 78 zákona ze dne 29. února 1920 čís. 126 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 14. července 1927 čís. 125 sb. z. a n. právníckými osobami, kryjí své potřeby — obdobně jako stát — povinnými příspěvky (§ 76 téhož zákona), takže úprava platových poměrů jejich zaměstnanců má přímý nebo nepřímý vliv na zatížení obyvatelstva veřejnými břemeny, na vývoj národního hospodářství a na vývoj cenových poměrů. (Srov. vysvětlivky k § 212 plat. zák. ve Sborníku služebního a platového práva státních a jiných veřejných zaměstnanců I. svazek, str. 339.) Že žalobce jest zaměstnancem žalovaného okresu, není vůbec sporné. Platí tedy i pro něho podle § 23 odst. 1 zákona čís. 204/1932 sb. z. a n. obdobně ustanovení § 4 odst. 2 a § 10 téhož zákona. To, že žalobcovy služební příjmy nedosahovaly míry služebních příjmů státních zaměstnanců stejné nebo rovnocenné kategorie, nepřichází vůbec v úvahu při posouzení otázky, zda podle § 23 odst. (1) zákona čís. 204/1932 sb. z. a n. platí pro žalobce obdobně ustanovení tohoto zákona, ježto zákon v tom směru rozdíl nečiní. Jsou proto pro spor bezvýznamné dovolatelovy vývody, pokud se v nich s poukazem na zákony ze dne 17. prosince 1919 čís. 17 sb. z. a n. z roku 1920, ze dne 21. prosince 1921 čís. 495 sb. z. a n. a ze dne 20. prosince 1922 čís. 394 sb. z. a n. dovozují, že se ustanovení zákona čís. 204/1932 sb. z. a n. nemohou na žalobce vztahovati proto, že jeho nároky a požitky služební nedosáhly míry nároků

a práv zaměstnanců státních. Z toho, že při usnášení o platovém zákoně byla vláda vyzvána resolucí obou sněmoven, aby předložila osnovu zákona na úpravu poměrů okresních cestářů (viz vysvětlivky odst. 9 k § 212 plat. zák. ve »Sborníku« str. 341), nelze vyvozovati, že se ustanovení § 23 odst. (1) zákona čís. 204/1932 sb. z. a n. nevztahuje na okresní cestáře, neboť nový zákon o úpravě poměrů okresních cestářů nebyl vydán a jsou dosud upraveny zákonem ze dne 17. prosince 1919 čís. 17 sb. z. a n. z roku 1920.

Čís. 14036.

Neobsahovalo-li podání směnečné námitky, jež by byly skutkově doličené a opřené o nabídnuté důkazy a věcný návrh, jest toto bezobsažné podání odmítnouti. V takovém případě nemůže žalovaný odůvodňovati námitky teprve při ústním jednání a nelze ani přihlídnouti k tvrzené nicotnosti úmluvy, na jejímž základě byla směnka vydána.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1934, Rv I 2445/34.)

K námitkám žalovaného procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil. Odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu a odmítl směnečné námitky, takže směnečný příkaz zůstal v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podání žalovaného ze dne 5. ledna 1934 nebylo námitkami podle § 557 c. ř. s. ani obsahem ani formou. Neobsahovalo směnečné námitky, jež by byly skutkově doličeny, s nabídnutím příslušných důkazů a s věcným návrhem, nýbrž bylo jen bezobsažným podáním. Měl je proto první soud odmítnouti, poněvadž nešlo jen o formálně vadné podání, v jednom vyhotovení podané, které by se dalo po rozumu §§ 84, 85 c. ř. s. opravit, nýbrž vykazovalo materiální nedostatek, ježž nebylo lze napravit. Neučinil-li tak první soud, nýbrž vynesl-li po ústním jednání a po projednání věci rozsudek, byl žalobce oprávněn v odvolání vadu tuto vytýkati a právem odvolací soud pro vadnost rozsudek zrušil a odmítnutím směnečných námitek napravil to, co opomenul učiniti první soud. Stěžovatel ani nenapadá úsudek odvolacího soudu, že podání žalovaného nebylo vlastně námitkami, nýbrž snaží se dovoditi z toho, že žalovaný, nejsa zastoupen advokátem, mohl při ústním jednání uvést bližší odůvodnění námitek, v pravdě vznést nové námitky. Názor stěžovatelův v tom směru není správný, poněvadž při ústním jednání smí žalovaný uvést nové okolnosti a nabízet důkazy jen k opodstatnění včasně vznesených námitek (rozh. čís. 2336, 4605 sb. n. s.). Žalovaný v souzeném případě však v písemných námitkách směnečných vůbec žádné námitky neuplatnil. Námitka tvrzené nicotnosti úmluvy, na jejímž základě byla sporná směnka vydána, k níž jinak by bylo z úřadu hleděti,